

Arrest

nr. 172 396 van 26 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk het feit afkomstig te zijn uit en problemen te hebben (gekend) in Sawati/Laghman (Afghanistan), alsook nadien in het Shomro Camp/Swabi district (Pakistan).

Verzoekers eerste en tweede asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nr. 116 410 van 24 december 2013 en nr. 132 830 van 5 november 2014 omdat zijn asielrelaas, met name zijn herkomst uit de Afghaanse provincie Laghman en jarenlange verblijf nadien in het Shomro Camp in Pakistan, ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een cassette met daarop beelden van een trouwfeest in het Fazil-kamp waarop ook hij te zien is, en vier verblijfskaarten van dorpsgenoten.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste en tweede asielaanvraag bij 's Raads arresten nr. 116 410 en nr. 132 830 van respectievelijk 24 december 2013 en 5 november 2014 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder

afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker thans opwerpt dat hij “analfabeet is; reden waarom hij niet in staat was om de inhoud van de door hemzelf voorgelegde nieuwe documenten te lezen”, wijst de Raad erop dat van elk asielzoeker, ongeacht zijn leeftijd en scholing, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de inhoud van de stukken die hij ter staving van zijn verklaarde vrees voor zijn leven aanbrengt, minstens dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich hierover grondig en nauwkeurig te informeren. Van verzoeker kon dan ook redelijkerwijze worden verwacht concrete en coherente verklaringen af te leggen omtrent de (inhoud van de) door hem neergelegde verblijfskaarten. Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormelde arresten van de Raad nr. 116 410 en nr. 132 830 van 24 december 2013 en 5 november 2014 waarin in het kader van zijn eerste twee asielaanvragen tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvragen werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3.412 (c)).

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 mei 2016, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft ingediend die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de status van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij is machteloos en gefrustreerd dat zij niet geloofd wordt en

dat het Commissariaat-generaal altijd terugkijkt naar de beoordeling van de eerste asielaanvraag. Haar relaas werd toen afgewezen, maar zij had de waarheid niet verteld omdat zij slecht geadviseerd werd. Zij vervolgt dat zij samen met haar familie vanaf haar derde jaar in het Fazil-kamp in Pakistan leefde en dat zij als bewijs daarvan een video heeft ingediend van een bruiloft in het vluchtelingenkamp. Zij heeft tevens fotokopieën ingediend van documenten van dorpsbewoners. Zij preciseert dat er 2 documenten waren van dorpsbewoners die ook in het vluchtelingenkamp woonden en 2 documenten van dorpsbewoners in haar dorp van afkomst in Afghanistan. Zij wijst er op dat zij deze documenten heeft ontvangen via kennissen en stelt dat mensen die allemaal als vluchteling in het buitenland zijn mekaar helpen. Verzoekende partij woont thans samen in België met een vrouw en hun kindje dat geboren werd in april 2016. Verzoekende partij kan het kind niet erkennen zolang zij niet officieel is gehuwd aangezien de Afghaanse wetgeving dat niet toelaat. Voorts wijst zij er op dat zij niet in het bezit is van een Afghaanse paspoort en ook niet kan huwen zodat zij in een uitzichtloze situatie verkeert. Verzoekende partij is van oordeel dat de nieuwe elementen minstens aan een verder onderzoek moeten onderworpen worden. Zij legt ter ondersteuning een attest van gezinssamenstelling neer en een getuigschrift van woonst.

In de mate verzoekende partij zich beklaagt dat de commissaris-generaal altijd terugkijkt naar de eerste asielaanvraag, dat haar relaas toen werd afgewezen en zij aanvankelijk de waarheid niet vertelde, doch een Afghaan is die sinds de leeftijd van drie jaar in een vluchtelingenkamp in Pakistan woont, leest de Raad over verzoekende partij haar afkomst/herkomst in RvV arrest nr. 116 410 van 24 december 2013, het volgende: *“(…) Verder merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij aanvankelijk geen zicht bood op haar reële herkomst en reële verblijfssituatie voor haar vertrek naar België, hetgeen haar algemene geloofwaardigheid volgens verwerende partij uiteraard niet ten goede komt, verwerende partij tevens heeft gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij zo goed als heel haar leven in Shomro Camp/Swabi district zou zijn verbleven en dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij afkomstig is uit Sawati/Laghman. Daarom kan haar volgens verwerende partij evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. Uit onderhavig arrest (zie infra) blijkt dat verzoekende partij geen afbreuk kan doen aan deze vaststellingen. Aan de voorgehouden naïviteit bij het eerste gehoor en het op dat moment zwaar onder invloed zijn van drugs ter vergoelijking van haar leugenachtige verklaringen kan derhalve geen geloof worden gehecht nu ook het relaas bij het tweede gehoor niet als geloofwaardig kan worden beschouwd. Bovendien betreft het argument onder invloed te zijn geweest van drugs een blote bewering daar dit door geen enkele objectieve informatie wordt onderbouwd.(…) 2.2.3.2. De Raad wijst er nogmaals op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen en dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. In casu werd vastgesteld dat, hoewel er enigszins geloof kan worden gehecht aan haar Afghaanse nationaliteit, verzoekende partij maar weinig over haar verblijf in Shomro Camp/Swabi district, en de Afghaanse gemeenschap aldaar, wist te vertellen, waardoor aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Verwerende partij heeft ook vastgesteld dat verzoekende partij haar herkomst uit Laghman niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo heeft zij gesteld dat het merkwaardig is dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor heeft verklaard dat zij in Surkhakan is geboren, terwijl zij eigenlijk te Sawati zou zijn geboren. Zelfs indien verzoekende partij niet vertrouwd is met de regio, kan er volgens verwerende partij van haar worden verwacht dat zij Sawati zou noemen indien haar ouders werkelijk van daar afkomstig zouden zijn. Verwerende partij motiveert verder dat het uiterst bevreemdend is dat verzoekende partij zelf, of via haar ouders, nooit zou hebben geweten dat zij in Afghanistan werd geboren en dat zij er tot haar derde levensjaar woonachtig was en dat zij dit uiteindelijk zou hebben vernomen van een persoon die zij nog nooit ontmoette, over wie zij niets wist te vertellen en waarvan zij evenmin aannemelijk wist te maken dat hij een Afghaan is en/of ook van Sawati/Laghman afkomstig zou zijn. Verwerende partij wijst er tot slot nog op dat aan haar tazkara, gelet op de landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en haar verklaringen hieromtrent, niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Nu verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande haar reële verblijfssituatie voor haar vertrek naar België en aangaande haar beweerde herkomst uit Laghman – waarbij de Raad opmerkt dat de vaststelling dat aan dergelijke zaken geen geloof kan worden gehecht niet enkel gebaseerd zijn op tegenstrijdigheden – en zij aan deze vaststellingen geen afbreuk vermag te doen (zie infra), kan haar het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.(…) Verzoekende partij is er echter niet in geslaagd om aan te tonen dat Laghman haar werkelijke regio van herkomst is, zodat haar de subsidiaire beschermingsstatus dan ook niet kan worden toegekend. Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij, om tot voormeld besluit te komen, rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangereikte elementen en informatie. Verwerende partij kan dan ook niet verweten*

worden de “kern van de zaak” niet te hebben onderzocht.(...) De Raad is van oordeel dat het laaggeschoolde en kwetsbare profiel van verzoekende partij, haar jeugdige leeftijd, het feit dat zij uit een andere cultuur komt en dat zij nog nooit aan een dergelijk gehoor werd onderworpen niet als excuus kan worden aanvaard voor de reeds in punt 2.2.3.2. vermelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden die werden vastgesteld met betrekking tot haar reële verblijfplaats voor haar vlucht naar België en haar regio van afkomst in Afghanistan. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. Het door verzoekende partij geschetste profiel en de door haar weergegeven omstandigheden kunnen niet als verschoningsgrond worden aanvaard, aangezien van verzoekende partij redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij meer informatie zou kunnen geven over het kamp waar zij vanaf haar drie jaar steeds zou zijn verbleven, ook al was zij nog jong en is zij laaggeschoold, en dat zij consistente verklaringen zou kunnen afleggen over de plaats waar zij werd geboren, ook al zou zij op driejarige leeftijd uit Afghanistan zijn vertrokken. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat haar verklaringen over de wijze en het moment waarop zij te weten kwam dat zij nog drie jaar in Afghanistan heeft gewoond, allerminst aannemelijk kunnen worden bevonden en dat om verschillende redenen geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht aan de door haar voorgelegde tazkara. De Raad stelt vast dat verzoekende partij op zestienjarige leeftijd, en dus zeker geen infans meer zijnde, Pakistan verliet en zij derhalve bij macht moet zijn een correcte weergave te doen van haar directe leefomgeving waar zij naar eigen voorhouden dertien jaar zou hebben verbleven. Evenmin kan door de Raad worden ingezien waarom ter correcte weergave van feitelijkheden die men in zijn persoonlijke leefomgeving heeft waargenomen en ter aanduiding van zijn plaats van geboorte een zeker scholingsgraad zou noodzakelijk zijn. Bovenstaand verweer werpt dan ook geen ander licht op de desbetreffende vaststellingen van verwerende partij. (...)Verzoekende partij wenst haar verklaringen over haar verblijf in Shomro Camp, Swabi district te bevestigen. Volgens haar wordt in de bestreden beslissing enkel de elementen aangestipt waarover zij misschien niet veel kon vertellen, terwijl zij toch wel veel informatie kon geven. 2.2.5.2. Zoals eerder werd gesteld, kan van verzoekende partij, ondanks het/de door haar geschetste profiel/context, toch wel worden verwacht dat zij minder vage verklaringen zou hebben afgelegd over de plaats en de omgeving waar zij nagenoeg heel haar leven heeft gewoond. Het nogmaals bevestigen van haar verklaringen, biedt dan ook geen soelaas. 2.2.6.1. Verzoekende partij haalt aan dat zij een kopie van haar verblijfskaart in Pakistan heeft bijgebracht als bijlage bij het verzoekschrift. Zij legt uit waarom zij dit document niet eerder kon bijbrengen en wijst erop dat dit document een bewijs vormt van haar nationaliteit en van haar verblijf in het Shomro Camp in Pakistan. Zij licht verder nog toe dat zij te herkennen is op de foto, dat A. haar voornaam is, dat G. J. de naam is van haar vader en dat zij haar verblijfskaart destijds heeft afgehaald in de moskee. Desbetreffend document wordt ter terechtzitting in origineel neergelegd. 2.2.6.2. De Raad oordeelt evenwel dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden relaas doch vermogen niet een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. (...)”

Naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag werd in RvV arrest nr. 132 830 van 5 november 2014, het volgende gesteld: “(...)Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara, een verkleinde versie van de taskara van uw vader, een document waarin wordt vermeld dat u resident van het Camp Fazal/Shomro was, een verblijfskaart voor Afghanen in Pakistan op naam van Ajmal Gulu Jan, de verblijfskaarten van andere Afghanen uit Laghman die ook in Swabi/Pakistan en een bundel documenten in verband met uw integratie in België. (...) Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). (...) De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.(...) De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verder correct vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die van aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in het kader van zijn eerste aanvraag te herstellen: (...)De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, wel degelijk rekening hield met de verklaringen van verzoeker tijdens zijn gehoor op 23 april 2014, alsook met de “bijkomende documenten”, gezien de bestreden beslissing een motivering bevat aangaande (i) verzoekers volharden in zijn verklaringen afkomstig te zijn uit het district Qarghayee gelegen in de provincie Laghman en voor zijn komst naar België in een vluchtelingenkamp in het Swabi district in Pakistan te hebben verbleven (gehoorverslag p. 2-4, 20); (ii) de precisering dat hij

in Camp Fazal/Shomro in het Swabi district verbleef (gehoorverslag p. 2, 7, 9, 14); (iii) het document waarin wordt gesteld dat verzoeker resident was van het Fazal/Shomro kamp. De Afgaanse nationaliteit van verzoeker, diens laaggeschooldheid en jeugdige leeftijd, noch de precaire verblijfssituatie van verzoeker na zijn aankomst in België, doen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing betreffende de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen.(...) De documenten ter terechtzitting neergelegd doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. De foto's tonen immers niet aan waar, wanneer en in welke omstandigheden deze werden genomen. Aan het document waarop de politie verzoekers aanwezigheid in het kamp bevestigt kan rekening houdend met de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verblijf in het kamp in samenhang met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat allerlei documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan evenmin enige bewijswaarde worden toegekend.(...) Ook het verzoek om subsidiaire bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit beweert te hebben. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. De commissaris-generaal merkte dienaangaande in de bestreden beslissing terecht op dat sinds decennia miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst leven, die daar mogelijks een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld hebben of zelfs de nationaliteit van het gastland hebben verworven.(...)"

Verzoekende partij verwijst zeer algemeen naar de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten, met name een video van een bruiloft in het Fazil-kamp in Pakistan en documenten van dorpsgenoten, en zij wenst op deze wijze aan te tonen dat zij wel degelijk opgegroeid is in het Fazil-kamp in Pakistan. De Raad wijst er dienaangaande vooreerst op dat van verzoekende partij kan verwacht worden dat zij middels coherente verklaringen aantoonst dat zij sinds haar derde levensjaar in het vluchtelingenkamp in Pakistan/Swabi woonde, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de voornoemde arresten naar aanleiding van verzoekende partij haar eerste en tweede asielaanvraag. Voorts dient te worden vastgesteld dat wat de video cassette van bruiloft betreft, in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat het feit dat verzoekende partij ooit een huwelijksfeest zou hebben bijgewoond in het vluchtelingenkamp dat nog niet aantoonst dat zij daar sinds haar derde jaar heeft geleefd. Met haar argumentatie over de documenten/verblijfskaarten van bureaus uit het vluchtelingenkamp of dezelfde provincie in Afghanistan, ontkracht verzoekende partij de vaststellingen niet dat zij er niet in geslaagd is middels coherente verklaringen aan te tonen dat zij haar hele leven in Swabi zou hebben gewoond.

Verzoekende partij haar argumentatie, in welk verband zij verwijst naar het middels een aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde attest inzake de "*samenstelling van gezin per 20/06/2016*", het getuigschrift van woonst d.d. 20 juni 2016 en een kopie van de verblijfskaart van haar partner, dat zij zich in een uitzichtloze situatie bevindt aangezien ze niet in het bezit is van een Afgaanse paspoort en dan ook niet kan huwen, en dat ze ingevolge de Afgaanse wetgeving haar kind (dan ook) niet kan erkennen zolang ze niet officieel gehuwd is, toont inderdaad aan dat verzoekende partij zich in een moeilijke situatie bevindt, doch geeft geen verklaring waarom verzoekende partij, indien hij inderdaad Afgaan is, geen Afgaanse paspoort zou kunnen voorleggen. Verzoekende partij zegt zelf dat zij contact heeft gehad met de Afgaanse ambassade in Brussel, zodat de Raad niet goed begrijpt waarom verzoekende partij geen Afgaanse documenten of minstens een Afgaanse paspoort zou kunnen voorleggen. Hoe dan ook, de problematiek waarmee verzoekende partij thans in België te maken heeft, ressorteert niet onder de criteria voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch komt verzoekende partij om die redenen in aanmerking voor de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, en het uiten van frustraties en kritiek, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 11 mei 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS